

Nofen: Grunden, hvorfor jeg ikke har kunnet ſlutte mig til den Anbefaling, ſom de andre ærede Medlemmer af Udvalget have fundet at burde give Sidſe Kathrine Schmidts Andragende om Tilladdeſe til at kurerer viſſe Sygdomme, ligger ikke i nogen Egenſkab hos Anſøgerinden, men Grunden er den, at jeg overhovedet tror, at lægevidenſkabelig Praxis ikke med Held og med nogenſomhelſt Udfigt til et godt Udfald kan udøves af Andre end lægevidenſkabelig dannede Mænd. Jeg kan overhovedet ikke anbefale nogetſomhelſt Andragende fra ſaafaldte fløge Røner eller fløge Mænd om at ſaae Afgang til Lægepraxis, og jeg har derfor ikke kunnet ſlutte mig til dette. Jeg vil kun, naar den ærede Ordfører har ſagt, at Andragendets Bevilling vilde ſte i Overensſtemmelse med den beſtaaende Lov, for det Førſte gjøre den lille Bemærkning, at Loven af 1794 kræver Amtmandens og Jyſici Erklæring om Andragendet, men den mangler i dette Tilfælde. Dernæſt vil jeg tillade mig at gjøre opmærkſom paa, at der kan have været meget god Grund til i 1794 at give enkelte Mænd eller Røner Tilladdeſe til at øve Lægepraxis, fordi der dengang var mange Egne, hvor der ikke kunde ſaaſ virkelig lægevidenſkabelig Hjælp. Nu derimod er hele Danmark ſaare vel forſynet med Læger, og der er viſt ikke nogenſomhelſt Egn, hvor det kan behøves at henvende ſig til Andre end virkelig uddannede Læger; allerminſt er det Tilfældet her i Kjøbenhavn, hvor Andragerinden jo har ſit Ophold, hvoraf jo følger, at Tilladdeſen efter den gamle Lov alſaa kun kunde gives hende for Kjøbenhavns Bekommende. Jeg har derfor, ſom ſagt, troet, at det havde været rigtigere, om Andragendet var blevet lagt hen, og jeg vil anbefale at ſtemme mod dets Henviſning til Juſtitsminiſteren.

Leth: Med Henſyn til de Ytringer, vi hørte af det ærede Medlem, ſom nu talte, tror jeg, det vil være det høie Thing klart, at det ærede Medlem ſtiller ſig paa et andet Standpunkt end det, ſom efter den gjældende Lovgivning for Liden er herſkende. Efter den gjældende Lovgivning er det nemlig tilladt at meddele ſaadanne Bevillinger; men den ærede Taler's Hovedargument var, ſaavidt jeg ikke opfattede ham feilagtig, at han overhovedet er en Modſtander af, at ſaadanne Bevillinger gives, hvad enten det er ſtemmende med Loven eller ikke. Dette hele Spørgſmaal om Kvakſalverlovgivningen have vi jo høit Leilighed til at forhandle udførlig her i Thinget under en anden Sag, ſaa at jeg ſkal ikke komme videre ind derpaa. Jeg ſkal dernæſt tillade mig at ſige nogle Ord med Henſyn til Andragendet under Nr. 18 fra Peder Pedersen i Dallover. Naar den ærede Ordfører i ſit Foredrag med Henſyn til dette Andragende lod indflyde en Beſlagdeſe over Sagsførerloven af 26de Mai 1868 og dens Følger, kan jeg ganſke i

Almindelighed være enig med den ærede Ordfører i at dele denne Beſlagdeſe. Jeg tilføjer for mit eget Bekommende, at jeg har ſaa meget mere Ret til at ſige dette, ſom jeg i et Skrift, ſom jeg udgav noget før Loven udkom, forſøgte ved Hjælp af de Dplyſninger, ſom kunde hentes fra Erfaringer i fremmede Lande om lignende Forhold, at paaviſe, at ſaadanne Følger maatte indtræde efter denne Lov. Jeg har desværre maatte ſaaet for megen Ret. Jeg har altid anſet, og kan alſaa nu ſige det, da jeg har ſagt det forud, Loven af 26de Mai 1868 ſom ſærdedeſ uheldig. Det lod ſig let forudſe, hvilke Følger den vilde føre til, og jeg kan kun beklage, naar man fra Regjeringens Side forelagde en ſaadan Lov, uden at ſe ſig om til Høire eller Venſtre, uden at underſøge med de Midler, der ſtod til Raadighed, hvilke Følger man maatte vente ſig af en ſaadan Lov. At en ſaadan Underſøgeſe ikke har fundet Sted fra Regjeringens Side, bliver man let opmærkſom paa, naar man gennemlæſer ſaavel Motiverne til Lovforſlaget i ſin Tid, ſom ogſaa de Forhandlinger, der beſangaaende ſandt Sted. Efter tidligere Ytringer fra den ærede Juſtitsminiſter har jeg Anledning til at antage, at jeg i det Veſentlige, det vil ſige med Henſyn til det Uheldige i Loven af 26de Mai 1868, befinder mig i Overensſtemmelse med hans Opfattelſe. Jeg vil imidlertid tilføje, at jeg kun kan beklage, at man ſaavel i dette ſom i det andet Thing gif til at gjøre vort Fædreland til en Prøveklud for ſlige Experimenter, ſom Loven af 26de Mai 1868 var, Experimenter, hvis Følge var ſaa let at forudſe efter de omfattende og paalidelige Erfaringer, der i denne Retning havde andetſteds fra. Det er mit Haab, at det høie Thing, naar vi atter komme til Behandling af den Slags Spørgſmaal, vil række ſin Haand til at ſaae diſſe Forhold afhjulpne. Videre ſkal jeg i dette Dieblif ikke komme ind paa dette Spørgſmaal i dets Almindelighed; men jeg tror at ſkyde at tilføje, at, naar jeg vender mig til den foreliggende Sag, alſaa Andragendet under Nr. 18 fra Peder Pedersen i Dallover, har jeg ikke været iſtand til at ſe med de Midler, der have ſtaaet til min Raadighed, at der kan kaſtes nogen Stygge paa den paagjældende Sagsfører. Jeg anſer det ligefrem for retfærdigt at udtale dette, naar man har den Opfattelſe, og denne Opfattelſe har man let Midler til at danne ſig, ligesom i det Hele et Indblik i Sagen, naar man gennemlæſer de Domme, ſom i alle tre Inſtanser efter hinanden ere aflagte i denne Sag. Diſſe Domme findes refererede i Høieſteretstidenden for Høieſteretsaaret fra 1879—80 Side 747—752. Den ærede Ordfører gav et Referat af Sagen. Dette Referat, hvis Rigtighed jeg ikke ſkal modſige, idetmindſte ikke i dette Dieblif, forekommer mig dog at trænge til nogen Fuldstændiggjørelſe, en Fuldstændiggjørelſe, ſom er let at give dels ved Hjælp af